

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (12)

Capacul ispășirii

Samuel Ridout

Online începând de la: 10.03.2023, Actualizat: 10.03.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 37.6-9

Exodul 37.6-9: Și a făcut un scaun al îndurării din aur curat; lungimea lui era de doi coți și jumătate și lățimea lui de un cot și jumătate. Și a făcut doi heruvimi de aur; i-a făcut din aur bătut, la cele două capete ale scaunului îndurării: un heruvim la un capăt, de o parte, și un heruvim la celălalt capăt, de altă parte; a făcut cei doi heruvimi ieșind din scaunul îndurării, la cele două capete ale lui. Și heruvimii își întindeau aripile în sus, acoperind cu aripile lor scaunul îndurării; și fețele lor erau una către alta; fețele heruvimilor erau spre scaunul îndurării.

Capacul ispășirii era, așa cum a fost descris pe scurt mai devreme, o acoperire peste Chivot și se potrivea cu acesta în lungime și lățime. Era făcut din aur curat, iar heruvimii erau bătuți (forțați) din aceeași piesă la ambele capete. Ei făceau astfel parte din capacul ispășirii. Aceste figuri simbolice umbreau capacul ispășirii cu aripile lor, în timp ce fețele lor priveau în jos spre el.

Nu un idol, ci o prezentare a Dumnezeului nevăzut

Se spune că națiunile aveau ceva asemănător cu Chivotul și cu capacul ispășirii cu heruvimii săi - dar cu un caracter bizar și respingător. Este foarte semnificativ faptul că pe capacul unor astfel de chivoturi păgâne se afla un idol pe care se odihnea privirea adoratoare a heruvimilor. „Idolii lor sunt argint și aur, lucrarea mâinilor omului” (Psalmul 115.4). Avea mâini, ochi, buze, dar era lipsit de putere, de cunoaștere și nu putea rosti niciun cuvânt - o formă umană nenorocită. Cât de nedemnă în comparație cu adevăratul Dumnezeu, Creatorul și Domnul universului! La El sunt puterea, cunoașterea și înțelepciunea. Și: „Cel care a sădit urechea, nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul, nu va vedea?” (Psalmul 94.9).

Dar pe capacul ispășirii nu a existat nici o reprezentare a lui Dumnezeu. „Dumnezeu este Duh și cei care L se închină trebuie să L se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4.24). În ce acord divin cu tot adevărul Său este faptul că, în acele zile de revelație parțială, în zilele modelelor și umbrelor, Dumnezeu a vegheat cu mare zel asupra concepțiilor umane despre Ființa Sa infinit de glorioasă și nu a permis nicio asemănare cu reprezentările comune atât de răspândite printre păgâni.

Se spune că Israel nu a fost decât o etapă în dezvoltarea ascendentă naturală a rasei umane. Dar unde au învățat israeliții să se lepede de toți idolii? Cum ar fi putut ei, sau cum ar fi putut Moise, din proprie inițiativă, să ajungă să creadă că Dumnezeu era infinit de mare și omnipotent, dar de neatins? Există *un singur* răspuns adevărat: I-a plăcut lui Dumnezeu să se reveleze. Și cu câtă răbdare și atenție a repetat mereu această lecție.

Se spune că Jahve (DOMNUL) era doar numele uneia dintre multele zeități tribale dintre care fiecare națiune avea cel puțin una. Dar cum se poate împăca acest lucru cu cuvinte ca acestea: „Iată, ale Domnului Dumnezeului tău sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce este pe el” (Deuteronomul 10.14)? Acest lucru nu lasă loc deloc pentru niciun alt dumnezeu - ci pentru demoni, care, sub conducerea lui satan, se află în fruntea închinării zeităților păgâne: ceea ce jertfesc națiunile, ele jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu (1. Corinteni

10.20).

Unde ar fi putut un om sau o națiune, înconjurată de idolatria Egiptului, să primească învățături precum cele de mai jos? „Și ferți-vă foarte mult sufletele, pentru că n-ați văzut nici o înfățișare în ziua când v-a vorbit Domnul în Horeb, din mijlocul focului, ca să nu vă stricați și să vă faceți vreun chip cioplit, vreo înfățișare a vreunui chip, asemănare de bărbat sau de femeie, asemănare a vreunui animal de pe pământ, asemănare de vreo pasăre înaripată care zboară în ceruri, asemănare de vreo târâtoare de pe pământ, asemănare de orice pește, care este în ape sub pământ; și ca nu cumva să-ți ridici ochii spre ceruri și să vezi soarele și luna și stelele, toată oștirea cerurilor, și să fii amăgit și să te pleci înaintea lor și să le slujești lor, celor pe care Domnul Dumnezeu tău le-a împărțit tuturor popoarelor de sub tot cerul.” (Deuteronomul 4.15-19).

Ultimele cuvinte ale acestui pasaj au fost răstălmăcite de metoda istorico-critică în afirmația că Moise a crezut că Dumnezeu ar fi dat oștirea cerului națiunilor ca zeități, în timp ce, fără o astfel de răstălmăcire, se înțelege imediat că corpurile cerești, ca purtătoare de lumină, sunt partea comună a tuturor oamenilor. Ca parte a creației lui Dumnezeu, ele dau mărturie despre puterea și grija Sa față de întreaga omenire. Ce orbire să vezi altfel!

Prin urmare, chivotul, cu capacul său de ispășire și heruvimii care îi aparțineau, nu era un idol, ci sublinia natura spirituală a acelei Ființe infinit de glorioase care umple cerul și pământul, dar care a venit să locuiască în mijlocul poporului Său și să li se reveleze acolo unde exista o credință care putea să înțeleagă aceasta.

Bordura - Hristos încoronat

În partea de sus a chivotului, după cum am văzut, se afla o bordură de aur, care avea probabil un dublu scop: să decoreze chivotul și să închidă în siguranță capacul ispășirii. Această bordură de aur Îl prezintă în mod potrivit pe Domnul nostru acum glorificat: „Dar Îl vedem pe Isus ... încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.9). Cu favoare divină, Dumnezeu și Tatăl Său L-a proslăvit pe Cel care a suportat dispreț pentru El (Psalmul 69.7). Iar credința Îl vede pe El, a cărui înfățișare a fost cândva desfigurată mai mult decât a oricărui om (Isaia 52.14), acum în toată frumusețea, măreția și gloria cerului. Aceasta este confirmarea de către Dumnezeu a acceptării lucrării de răscumpărare, pe care Domnul nostru a întreprins-o cu atâta bunăvoință și a împlinit-o atât de desăvârșit. El, Cel care S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă de ispășire pentru păcătoși pe cruce, care, ca jertfă pentru păcat, a fost părăsit de Dumnezeu, predat, ca să zicem așa, întunericului total, este acum așezat pe tronul de glorie. Astfel, această bordură ne conduce la semnificația capacului ispășirii.

Aur curat – desăvârșit de divin și etern

Capacul ispășirii era făcut din aur curat. Cuvântul „curat” (este folosit atât pentru metale, cât și pentru curăția morală, vezi Proverbele 15.26; Ieremia 33.8) vrea să indice că nu conținea nicio impuritate. Nimic nu este amestecat cu ceea ce trebuie să satisfacă cerințele gloriei divine. Aceasta ne amintește de faptul că niciun gând omenesc nu are voie să se amestece acolo unde „totul este de la Dumnezeu” (2. Corinteni 5.18). Numai Cuvântul Său, voința Sa,

gloria Sa au stabilitate, chiar dacă îndelunga Sa răbdare nemărginită poate face uneori să pară altfel. Indiferent ce reprezintă capacul ispășirii: trebuie să fie divin și veșnic.

O acoperire dreaptă a Legii încălcate.

Cuvântul tradus uneori și prin „scaunul îndurării” înseamnă literalmente pur și simplu „acoperire”. În chivotul însuși, ne amintim, nu era menționată niciun fel de acoperire. Domnul nostru, Cel lăudat în veci, nu avea nevoie de ea. Totul era deschis înaintea ochilor Tatălui Său și așa era spre buna Sa plăcere. În adâncurile pure ale acelei inimi perfecte, Cel a-tot-știutor putea privi și nu vedea nimic altceva, decât ceea ce era conform voinței divine. Era cu adevărat locuința potrivită pentru Legea unui Dumnezeu sfânt. Numai în felul acesta aceasta El putea fi temelia unui „acoperământ” divin pentru cei care aveau nevoie de el.

Cu toate acestea, nu ar fi potrivit să redăm cuvântul *kapporeth* prin „acoperire” fără explicații suplimentare. El derivă din forma intensivă a verbului ebraic pentru „a acoperi” și, prin urmare, introduce ideea unei acoperiri veșnice, pe deplin realizate. În legătură cu aurul din care a fost făcută, vorbește astfel despre o acoperire divină. Oamenii se gândesc la o acoperire ca la ascunderea a ceva, dar gândul lui Dumnezeu este însă la ispășire: „Cine își acoperă fărădelegile nu va prospera” (Proverbele 28.13). „Când tăceam, mi se topeau oasele mele ... Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea” (Psalmul 32.3,5). Pentru un astfel de om, Dumnezeu oferă o acoperire desăvârșită și veșnică. Când fiul risipitor spune la întoarcere: „Am păcătuit”, tatăl îi răspunde: „Aduceți repede haina cea mai bună” (Luca 15.21.22). Această idee de acoperirii este foarte bogată și ne va solicita atenția și mai mult.

După cum am văzut, Legea a fost așezată în chivot. Principiile de dreptate absolută față de Dumnezeu și față de om, exprimate în Lege, sunt caracteristicile tronului lui Dumnezeu: „Pentru că Domnul este drept, iubește dreptatea”, iar această dreptate trebuie să acționeze cu o imparțialitate totală față de fiecare fiu al lui Adam: „Ochii Săi privesc, pleoapele Sale cercetează pe fiii oamenilor”. El „cercetează pe cel drept” și „va ploua peste cei răi curse, foc și pucioasă” (Psalmul 11.4-7). Legea nu poate decât declara ceea ce este adevărat și drept. Astfel, ea îi declară vinovați pe toți oamenii: „De aceea, prin faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința păcatului” (Romani 3.20). După ce Legea a dovedit că omul este păcătos, ea nu poate apoi decât să pronunțe pedeapsa asupra lui: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă!” (Galateni 3.10). Vinovat în acest fel și aflat sub blestem, omul nu așteaptă decât executarea dreptei judecăți a legii: „Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20.15).

Aceasta este pierzarea inevitabilă a tuturor oamenilor, conform verdictului Legii sfinte a lui Dumnezeu. Singurul, care putea să stea înaintea lui Dumnezeu pe baza respectării desăvârșite a Legii, este Domnul nostru Isus. El ar fi putut fi îndreptățit prin Lege și apoi înălțat ar fi făcut cunoscut stricăciunea întregii rase umane. A făcut El acest lucru? Nu, slavă numelui Său! În loc să fie executorul Legii, El Și-a expus inima fără pată la sabia neprihănirii. El a fost fără cusur și fără pată și, prin urmare, potrivit pentru a fi Locțiitor - de o valoare infinită. Pentru noi, oamenii vinovați, El a lăsat ca Legea să-și facă lucrarea de dreptate asupra Lui Însuși, în loc să o facă asupra celor vinovați: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se

blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn»)". (Galateni 3.13). El nu numai că a purtat Legea în inima Sa, dar Și-a deschis inima pentru sabia dreptății: „Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit” (Isaia 53.8). Minune a dragostei divine! Aceași inimă, în care Legea a fost păstrată intactă, a primit pedeapsa pentru încălcarea ei de către om. După ce furtuna mâniei a fost nimicită în El, Legea nu-l mai poate blestema pe păcătosul care se refugiază în Isus.

Așadar, aici avem adevăratul capac al ispășirii - o acoperire divină, dreaptă și veșnică pentru Legea lui Dumnezeu și pentru păcătosul vinovat, dar credincios. „Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire{textual: un ,capac al ispășirii'}, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte {adică: în veacurile trecute}, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus.” (Romani 3.25,26). Se observă că acest pasaj este strâns legat de cel precedent, care arată cât de imposibil este ca omul să fie justificat prin Lege (Romani 3.20). În consecință, tablele Legii sunt acoperite de scaunul îndurării divine.

Aceste adevăruri sunt subliniate încă o dată prin dimensiunile capacului ispășirii: 5/2 x 5/2 x 5/2 x 3/2 coți sau, așa cum am văzut (prelegerea a 11-a), în raport de cinci la trei. Numărul *cinci* vorbește despre responsabilitate, căreia Domnul nostru Isus l-a corespuns desăvârșit, iar numărul *trei* despre plinătatea și revelația divină. Cât de desăvârșit a fost îndeplinită fiecare cerință divină în lucrarea Sa ispășitoare și cât de desăvârșit a fost revelată în ea gloria Dumnezeului Triunitar! În consecință, Dumnezeu este acum *pentru* cel care crede, în loc să fie împotriva lui, și aceasta în conformitate cu toate atributele Ființei Sale.

Având aceleași dimensiuni ca și chivotul, capacul ispășirii l-a acoperit exact. Nu exista nicio parte neacoperită. Legea era ascunsă de la orice vedere. Într-un sens foarte adevărat, ea nu putea face nimic împotriva poporului, deși poporul o încălcase. Nu este oare necesitatea acestei acoperiri indicată în relatarea întoarcerii chivotului din țara filistenilor, pe care am menționat-o deja pe scurt? Bărbații din Bet-Șemeș au privit cu venerație în chivot. Fără îndoială că au ridicat capacul ispășirii pentru a face acest lucru (1. Samuel 6.19) și Domnul i-a lovit pentru aceasta. Ei au îndepărtat acoperământul divin și astfel, într-un sens, au experimentat direct efectul Legii. Uneori se învață că, deși credincioșii nu se află sub Lege ca bază a justificării lor, ei se află sub ea ca regulă de viață. Acțiunea sfântă a lui Dumnezeu la Bet-Șemeș contrazice acest lucru și arată că „toți cei care sunt din faptele Legii sunt sub blestem” (Galateni 3.10). Legea nu face distincție între oameni. Ea conține cerințele drepte ale lui Dumnezeu de ascultare desăvârșită din partea omului. Dacă aceasta nu este îndeplinită, ea nu poate decât să pronunțe blestemul.

Dar prin aceasta nu se lasă în niciun caz cel mai mic loc pentru carne sau pentru un mod de viață indiferent. „Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Romani 6.14). Apostolul explică: „Eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (Galateni 2.19). A trăi pentru Dumnezeu cu siguranță nu poate însemna lipsă de sfințenie. „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi,

care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului.” (Romani 8.3,4). Astfel, neprihănirea intenționată de Lege, dar pe care carnea nu o putea oferi, este acum asigurată de Duhul prin har. Acesta este un subiect de mare importanță, pe care nu-l putem aborda decât pe scurt aici. Ne întoarcem acum la adevăratul nostru subiect.

Heruvimii în Sfânta Scriptură

Am avut deja ocazia să ne referim la heruvimi, atât pe covoare și pe perdea, cât și pe capacul ispășirii, dar am amânat până acum să arătăm semnificația lor din Scriptură.

Heruvimii, după cum am văzut, au fost bătuți (forțați) dintr-o *singură* bucată cu capacul ispășirii. Acest lucru indică probabil că ei întruhidează aceleași adevăruri care sunt reprezentate în capac, doar că dintr-un unghi diferit. Vom examina mai întâi o serie de alte pasaje din Scriptură care vorbesc despre heruvimi.¹

„El a pus heruvimii și flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieții” (Geneza 3.24). Aici, deci, heruvimii erau paznici, care îl țineau pe om departe de ceea ce el își pierduse: dreptul la pomul vieții. Deși nu se spune că heruvimii purtau sabia, faptul că sunt atât de strâns asociați cu ea face ca scopul lor să coincidă. Îngerul Domnului cu sabia scoasă, care l-a înfruntat pe Balaam (Numeri 22.23) și mesagerul plăgii pentru Israel după păcatul lui David la recensământul poporului (1. Cronici 21.16) sugerează această lucrare a heruvimilor la porțile Edenului și pot oferi indicii suplimentare pentru înțelegerea lor.

„Și când intra Moise în cortul întâlnirii ca să-l vorbească, auzea glasul vorbindu-i de pe scaunul îndurării, care era deasupra chivotului mărturiei, dintre cei doi heruvimi.” (Numeri 7.89). Acest lucru era în concordanță cu promisiunea anterioară: „Și Mă voi întâlni cu tine acolo și voi vorbi cu tine de pe scaunul îndurării, dintre cei doi heruvimi care sunt deasupra chivotului mărturiei, orice îți voi porunci pentru fiii lui Israel.” (Exodul 25.22). Astfel, cei doi heruvimi formau flancurile sau suporturile tronului lui Dumnezeu, despre care se spune că „șade între heruvimi” (2. Samuel 6.2). Acolo s-a adresat Ezechia lui Dumnezeu, atunci când s-a rugat pentru eliberarea de asirieni (2 Împărați 19.15). Vezi și Psalmul 99.1: „Domnul împărățește: să tremure popoarele! El șade între heruvimi: să se cutremure pământul”. În Psalmul 97.1,2 acest lucru pare să fi fost transferat pentru noi: „Domnul împărățește: să se veselească pământul, să se bucure insulele cele multe! Nori și negură sunt în jurul Lui, dreptatea și judecata sunt temelie tronului Său.” Heruvimii reprezintă, în mod evident, atributele divine ale dreptății, precum și executarea ei în judecată. Ei constituie fundamentul oricărei guvernări adevărate, fie a oamenilor, fie a lui Dumnezeu, și sunt singura garanție a permanenței a ceea ce se supune autorității lor. Tronul nelegiurii (alții traduc: al stricăciunii) nu poate avea părtașie cu Dumnezeul judecării drepte (Psalmul 94.20). De aceea, Dumnezeu îl va răsturna până când va veni Domnitorul neprihănit, care iubește dreptatea și urăște nelegiuirea (Ezechiel 21.27; Psalmul 45.7,8). Numai un astfel de tron poate fi „în vecii vecilor”, iar Domnitorul menționat mai sus este adevăratul Melhisedec, „Împăratul dreptății” și „Împăratul păcii”, fiul lui David și în același timp Domnul său. El stă acum la dreapta lui Dumnezeu până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca scăunel al picioarelor Lui (Psalmul 110.1,2). În fața unui astfel de Domnitor, poporul face bine să tremure și să-și plece inima înaintea Lui

În ziua harului Său, înainte ca judecata Sa să se pogoare. Și totuși, când El va prelua puterea și va domni, pământul se va bucura și se va veseli. Pe El Îl așteaptă cu nădejde toată creația, căci atunci copiii lui Dumnezeu se vor arăta în libertatea lor de glorie, iar creația va fi eliberată din robia sa actuală (Romani 8.21,22).

Prin urmare, ideea principală pe care o transmit aceste pasaje din Scriptură referitoare la heruvimi este aceea de sprijinitori sau păzitori ai tronului lui Dumnezeu în dreptatea Sa absolută și în exercitarea judecății. Găsim același gând într-un alt context, în Psalmul 18, unde David se bucură de eliberarea de toți dușmanii săi, și în special de Saul. Rugăciunea lui David a fost ascultată în Templul sfânt al lui Dumnezeu și de acolo i se arată El pentru eliberare. Pământul se cutremură când Creatorul său iese la iveală pentru eliberarea preaiubitului Său - care este o imagine a adevăratului Împărat, care a fost dat pe mâna întregii ură a oamenilor nelegiuți. „Călărea pe un heruvim și zbura și plutea pe aripile vântului” (Psalmul 18.10). Este ca și cum Împăratul veșnic își părăsește pentru o vreme locul din sanctuar și apare pentru a judeca pe vrăjmașii Săi. Expresia „călărea pe un heruvim și zbura” pare să explice o expresie folosită cu referire la capacul ispășirii: „Și modelul carului heruvimilor de aur, care întindeau aripile lor și acopereau chivotul legământului Domnului” (1. Cronici 28.18). Aici vedem tronul ca fiind acest car pe care Domnul merge înainte, heruvimii purtându-L, ca să zicem așa, cu o putere irezistibilă prin creația Sa.

Acest lucru ne conduce la un alt pasaj din Scriptură, în care această idee este dezvoltată, și anume Ezechiel 1.4-28. În nor și în focul mistuitor, măreția impresionantă a lui Dumnezeu devine vizibilă, precum și splendoarea gloriei Sale (Ezechiel 1.4). În legătură cu aceasta, apar „făpturile vii” - și sunt patru, nu doar două. Ele sunt descrise cu o precizie uimitoare. Aveau formă de om (Ezechiel 1.5), ceea ce indică faptul că sunt ființe raționale, dar cu patru fețe: de om, de leu, de bou și de vultur. Cele patru fețe indică perspicacitatea, în fața de om; autoritatea neînfricată, în cazul leului; puterea, în cazul boului și zborul ceresc rapid în cazul vulturului. „Talpa picioarelor ca talpa piciorului de vițel” indică stabilitate, iar mâinile și ochii umani de pe roți arată că intelectul are un loc superior față de simpla forță. Aripile indică caracterul ceresc al acestor ființe și, în acest fel, ne amintesc de îngerii ca fiind „puternici în tărie, împlinitori ai cuvântului Său, ascultători de glasul cuvântului Său” (Psalmul 103.20). „Făpturile vii alergau și se întorceau ca înfățișarea strălucirii fulgerului” (Ezechiel 1.14) - Dumnezeu face din „slujitorii Săi o flacără de foc” (Evrei 1.7). Vedem o ascultare instantanee și imediată față de rânduilele Duhului (Ezechiel 1.12). Apoi sunt descrise roțile - acele simboluri înfricoșătoare ale puterii lui Dumnezeu care își urmează cursul irezistibil -; ele sunt înalte cât cerul, purtând tronul și pe Cel care șade pe tron, „o asemănare, ca înfățișarea unui om, pe el, deasupra” (Ezechiel 1.26)².

Aici avem descris în detalii divine „carul heruvimilor” (1. Cronici 28.18), carul în care Domnul Atotputernic merge în guvernare și judecată. Tronul este în mișcare, străbătându-și creația vastă dintr-un loc în altul cu o măreție neînfrănată. În strânsă legătură cu aceasta este transferul tronului din Templul său (pângărit de oamenii păcătoși, care au fost însărcinați să-l păstreze în onoare) în car și mutarea sa din Ierusalim și departe de poporul ales. Îndepărtarea sa este similară cu luarea Chivotului Legământului în zilele lui Eli, dar amploarea și gravitatea evenimentului sunt mult mai mari aici.

Același chip este descris din nou în Ezechiel 10, iar acolo „făpturile vii” sunt numite de asemenea heruvimi. Vedem, de asemenea, exercitarea judecății în „cărbunii de foc”, pe care unul dintre heruvimi îi întinde pentru a fi împrăștiați peste cetatea Ierusalimului (Ezechiel 10.7). Apoi se întâmplă: „Gloria Domnului a plecat de deasupra pragului casei și a stat deasupra heruvimilor” (Ezechiel 10.18), iar „I-Cabod” a fost scris deasupra casei în care Dumnezeu lui Israel făcuse ca Numele Său să fie amintit până atunci. Vai! Când inima omului părăsește izvorul de apă vie!

Poate că există o semnificație în faptul că în descrierea heruvimilor din capitolul al zecelea, nu este menționată „fața de bou”, ca în primul capitol, ci „față de heruvim” (Ezechiel 10.14). Boul, ca fiind cea mai importantă creatură în slujba omului, ar putea sublinia faptul că acești heruvimi sunt creaturi și nu divinități.

În continuare, trecem la pasajul solemn din capitolul al șaselea al profetului Isaia (Isaia 6.1-8). Aici găsim serafimi³ și nu heruvimi. Activitatea lor este de închinare și nu de judecată: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui!” (Isaia 6.3). În prezența acestei glorii de nedescris, profetul este smerit până în țărână. El strigă: „Vai de mine! pentru că sunt pierdut!” (Isaia 6.5). Dar este sfințenia dragostei, a cărei judecată pentru păcat a fost deja exercitată asupra altuia, căci cărbunele incandescent de pe altar vorbește despre un foc care a mistuit deja jertfa împreună cu tămâia de pe ea. Cărbunele aprins atinge buzele necurate (ca cele ale unui lepros, vezi Leviticul 13.45) și curăță de orice nelegiuire.

În cartea simbolurilor din Noul Testament, caracteristicile esențiale ale heruvimilor și serafimilor coincid în cele patru făpturi vii (Apocalipsa 4.6-8). Ca și heruvimii, ele sunt descrise individual ca leu, vițel, om și vultur și, ca și serafimii, ele aduc închinare Dumnezeului triunitar. De asemenea, se aseamănă cu heruvimii prin faptul că stau în legătură cu judecata care va veni asupra pământului (Apocalipsa 6).

Din textele biblice studiate, concluzionăm că aceste ființe sunt simbolul creației raționale a lui Dumnezeu, deoarece Îi aduc închinare; sunt înzestrate cu o putere de nedescris, deoarece aleargă încoace și încolo cu viteza fulgerului; și că sunt strâns legate de tronul guvernării Sale și de execuția judiciară a judecății drepte de pe acel tron. Dar haideți să analizăm aceste fapte puțin mai îndeaproape.

Nu le putem lua ca simple reprezentări simbolice ale atributelor divine, deoarece este de neconceput ca Dumnezeu să fie adorat prin atributele ființei Sale sau că acestea ar fi acoperite cu aripi în prezența Sa. Numai ființele cu o conștiință proprie Îi pot aduce închinarea lor în acest mod. Și totuși, aceste ființe sunt identificate în funcția lor cu exercitarea justiției divine. Trebuie să ne ferim să nu ne preocupăm în detaliu cu lucruri pe care nu le-am văzut, din care face parte și „închinarea la îngeri” (Coloseni 2.18). Dar acest lucru nu trebuie să ne împiedice să consultăm tot ceea ce ne este revelat, după bunul plac al lui Dumnezeu.

Atât Vechiul Testament cât și Noul Testament sunt pline de pasaje care vorbesc despre existența, personalitatea și slujba îngerilor. La propriu, ei sunt numiți „mesageri”, căci acesta este sensul lor atât în ebraică, cât și în greacă, și nu există nicio îndoială că sunt mesageri cerești. Locuința lor este în cer (vezi Galateni 1.8; 2. Tesaloniceni 1.7), iar ei se află acolo ca

închinători și slujitori ai lui Dumnezeu (Iov 1.6; 38.7; 1 Împărați 22.19). Acest din urmă verset aproape că ne face să ne gândim la poziția heruvimilor: „Am văzut pe Domnul șezând pe tronul Său, iar toată oștirea cerului stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui”. Ei sunt împărțiți în jurul tronului Său și stau gata să facă voia Sa. Îngerilor li s-au încredințat în special misiuni care au legătură cu îndurarea și judecata: ei i-au anunțat lui Avraam nașterea lui Isaac la timpul stabilit (Geneza 18.2 în legătură cu Evrei 13.2). Ei l-au salvat pe Lot din Sodoma (Geneza 19.1). L-au slujit pe Iacov, când acesta dormea (Geneza 28.12). Erau în mare mulțime la Sinai, dând formă slujbei Legii (Psalmul 68.18 în legătură cu Faptele apostolilor 7.53 și Evrei 2.2).

Avem un gând mai înalt în „îngerul Domnului”, menționat adesea (Geneza 16.7-13; 22.11; Exodul 3.2; 23.20; Judecători 2.1 etc.), care, în mai multe pasaje, poate fi identificat cu Domnul Însuși, apărând sub formă angelică, iar în alte pasaje fiind un reprezentant al Domnului. Acest lucru este semnificativ și ne conduce înapoi la ideea pe care am văzut-o în cazul heruvimilor.

Heruvimii, așadar, par să fi fost bine cunoscuți ca figuri simbolice, reprezentând în forma lor compozită uniunea tuturor puterilor creative, iar prin aripile lor și prin relația strânsă cu tronul lui Dumnezeu, natura lor cerească, angelică. De aceea, ei erau simboluri ale oștirii cerului, ale îngerilor, slujitori ai judecății și dreptății divine, asociați cu Dumnezeu ca slujitori ai Acestuia în guvernarea lumii. Ca atare, ei sunt reprezentanții Săi, îmbrăcați cu autoritatea Sa și, în măsura în care este necesar, cu puterea Sa (vezi Matei 13.39; 25.31; Marcu 8.38 etc.). Ei nu sunt subiecte de închinare, ci ei înșiși sunt închinători. Dar, fiind angajați în slujba Sa, ei sunt reprezentanții Săi și, prin urmare, înzestrați cu măreția care aparține reprezentării prezenței lui Dumnezeu Însuși.⁴

Heruvimii privesc capacul ispășirii stropit cu sânge.

Faptul că au existat două astfel de figuri pe acest capac al ispășirii la face să apară ca martori împuterniciți ai sfințeniei, dreptății și bunătății lui Dumnezeu. Le vedem acolo cu fețele îndreptate spre capacul ispășirii peste care își întind aripile. Această atitudine ne amintește de 1. Petru 1.12: „lucruri în care îngerii doresc să privească de aproape”. Este ca și cum ei privesc cu admirație și adorație capacul chivotului, scaunul îndurării. Acesta, după cum am văzut, acoperea tablele Legii. Așadar, nu aceste table erau cele la care se uitau heruvimii. Ei fuseseră asociați cu dăruirea Legii în întunericul gros, cu fulgere și tunete pe Sinai, și stăteau gata să se răzbune pentru „orice călcare de lege și neascultare” (Evrei 2.2). Dar sângele de pe capacul ispășirii este cel care captează privirea acestor slujitori ai dreptății și ai judecății - sângele animalului sacrificat stropit acolo în marea Zi a ispășirii (Leviticul 16.14). Sângele vorbește despre o judecată deja exercitată asupra unui înlocuitor și captează în întregime privirea adoratoare a acestor slujitori sfinți ai lui Dumnezeu. În loc să zboare cu viteza fulgerului sau ca fulgerul asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu, ei se apleacă cu admirație și adorație asupra a ceea ce vorbește despre faptul că dreptatea și pacea s-au „sărutat” (Psalmul 85.11).

Și îngerii fac bine că privesc această jertfă! Toate atributele Ființei lui Dumnezeu strălucesc în ea: dreptatea Sa, pentru că a fixat în ea întreaga pedeapsă pentru păcatul omului; dragostea

Sa, pentru că este darul Său pentru o lume pierdută; înțelepciunea Sa, pentru că nimeni altcineva în afară de Dumnezeu nu ar fi putut concepe un plan atât de minunat.

Asemenea heruvimilor, și noi privim cu admirație acest semn glorios. Ne amintim: „pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, «sunt arse afară din tabără». De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.11-13). Locul celei mai mari îndepărtări, unde s-a mistuit jertfa, ne aduce în cea mai mare apropiere de tronul lui Dumnezeu. Sângele animalului sacrificat, ars în afara taberei, este dus în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu. Hristos „a suferit în afara taberei” - nu doar în afara cetății Ierusalimului și nu doar ca respins doar de iudei, ci pe acea cruce infamă ca pe o spânzurătoare, lepădat de întreaga lume. Acolo a suferit moartea unui răufăcător, deși El Însuși era singurul om desăvârșit și fără păcat care a trăit vreodată pe acest pământ. Dar nici măcar acest lucru nu explică întreaga profunzime a semnificației acelui loc din afara taberei. El a fost părăsit acolo de Dumnezeu (Matei 27.46). Mânia lui Dumnezeu s-a revărsat asupra Lui, atunci când El a devenit „blestem”: „paharul” mâniei a fost golit! O, ce profunzime a dragostei și a harului față de oameni se arată pe această cruce - Cel fără de păcat iese în afara taberei!

Sângele de pe capacul ispășirii proclamă că Dumnezeu a acceptat jertfa Înlocuitorului. Valoarea acestui sânge este în legătură veșnică cu tronul, cu dreptatea și judecata sa.

Prin urmare, dacă materialul capacului ispășirii și bordura care înconjură chivotul vorbesc despre gloria divină și despre Hristos care tronează acolo, aceasta este în concordanță cu semnificația sângelui de pe capacul ispășirii și cu privirea admirativă a slujitorilor dreptății și judecății. Totul este unit pentru a mărturisi valoarea acestei „răscumpărări veșnice”, pe care a realizat-o Hristos (Evrei 9.12). De asemenea, arată concordanța modelului cu adevărul divin care stă la baza lui. Și ne permite să aruncăm o privire asupra planului măreț de răscumpărare care era din veșnicie în inima lui Dumnezeu. De asemenea, El va fi și centrul oștirii cerești a celor răscumpești, deoarece „în mijlocul tronului” stă un „Miel ca și înjunghiat” (Apocalipsa 5.6).

Acolo este cu adevărat locul „ispășitor” și veșnic al întâlnirii lui Dumnezeu cu creația Sa. Cum altfel ar putea un păcătos vinovat să se apropie de Cel care are ochii prea curați pentru a privi răul (Habacuc 1.13)? Dar prin credința în Hristos, al cărui sânge a făcut ispășirea păcatelor, păcătosul pocăit se poate apropia și poate revendica cu o inimă recunoscătoare ceea ce dragostea divină îi impune de fapt. Nici o teamă din partea păcătosului - nici o mânie din partea lui Dumnezeu! Legea, cu dubla ei mărturie împotriva omului, a fost făcută măreață și glorioasă. Sentința ei dreaptă a fost purtată de Mielul de jertfă. Astfel, Dumnezeu locuiește acum și pentru totdeauna în mijlocul laudelor poporului Său răscumpești cu sânge (Psalmul 22.4).

Tronul harului

Dacă urmărim puțin mai departe ideea chivotului ca un cufăr, ne putem gândi la el ca la comoara lui Dumnezeu, care conține provizii nesfârșite de bogății pentru poporul Său. El

vorbește despre Hristos, în care locuiește trupește plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 2.9). La El, „care dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează” (Iacov 1.5), putem veni pentru tot ceea ce este conținut în expresia incomensurabilă a „dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19). Iar această provizie este pentru nevoile de pe cale, așa cum ne spune „epistola Locului preasfânt”: „Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16). Oare toate îndurările lui Dumnezeu nu înalță și nu sfințesc ele atunci când inima înțelege cum toate lucrurile sunt dobândite prin sângele prețios al lui Hristos și sunt în legătură cu el? Dumnezeu ne învață să gândim astfel: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El?”. (Romani 8.32).

Capacul ispășirii era și este locul de părtășie: „Mă voi întâlni cu tine acolo și voi vorbi cu tine de pe scaunul îndurării” (Exodul 25.22). Acolo, așadar, El Își arată voința Sa prin Cuvântul și Duhul Său - revelația dragostei Sale și a harului Său, a sfințeniei și măreției Sale. Scriptura dă o mărturie inconfundabilă despre sfințenia divină a acestui loc. Maiestatea impresionantă a lui Dumnezeu și sfințenia Sa desăvârșită nu s-au schimbat din zilele în care a poruncit lui Moise și Iosua să se descalțe (Exodul 3.5; Iosua 5.15). Fie ca același har, care a oferit un astfel de loc de întâlnire, să ne guverneze și întreaga noastră ființă și să ne ferească de blasfemia de a pune în contact acest Nume sfânt și acest loc sfânt cu o stare de indiferență și de judecare. Satan este cel care dorește să strice cele mai prețioase binecuvântări și să folosească până și harul lui Dumnezeu ca instrument pentru propriile sale scopuri. Judecata lui va veni și, odată cu ea, cea a tuturor celor care abuzează în mod voit de harul lui Dumnezeu. „Fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina, să fim mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-l fie plăcută, cu evlavie și cu teamă” (Evrei 12.28,29).

Dar aceasta nu trebuie să țină un suflet smerit, oricât de mult ar simți nevrednicia sa, departe de acest tron al harului. Este întotdeauna așa, și chiar și puterea de a ne judeca cu adevărat propria stare vine de la Dumnezeu. Acest tron al harului este un loc sigur – „pentru ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1. Corinteni 1.29). Satan Îl întâlnește acolo pe Cel care respinge orice acuzare – „Apărătorul nostru la Tatăl” (1 Ioan 2.1; Zaharia 3.1-4). Lumea împreună cu poftetele ei este judecată acolo în lumina cea adevărată, unde bucuria pricinuită de dragostea Tatălui este veșnic partea conștientă a sufletului.

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(12\)](#)

Titlul original: „The Mercy-seat“

Prelegerea a 12-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] În ceea ce privește semnificația cuvântului *heruvim*, părerile cercetătorilor sunt foarte diferite. Unii au sugerat că este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă „a interzice utilizarea obișnuită”, conținând astfel ideea de sacru. Ar desemna atunci un gardian sau un paznic. O altă părere consideră ca fiind denumirea pentru „cineva căruia îi este permis să se apropie”. Alții îl asociază cu cuvântul „mâner”, derivat dintr-un cuvânt persan care înseamnă „a ține” sau „a apuca”, referindu-se astfel la păzitorul unei comori. De asemenea, s-a sugerat și ideea că derivă dintr-o rădăcină

care înseamnă „a călări”, sugerând un car de luptă, ceea ce ar putea explica Psalmul 18.10,11. Altcineva a sugerat că ar deriva din cuvântul „a face o gravură”. Gravurile ar fi deosebit de caracteristice acestor figuri. Ar exista astfel o legătură cu cuvântul grecesc și latin pentru „a scrie”. Dar trebuie amintit că astfel de gravuri nu erau decât expresia a ceea ce exista deja și pare nefiresc să dai un nume inscripției unui obiect și nu obiectului însuși. Nu în ultimul rând, cuvântul a fost văzut și ca un compus al cuvintelor pentru „ca rugători” și „dușmani”. Această derivare este foarte posibilă și este în acord cu sensul evident al heruvimilor. Dar, având în vedere multitudinea de sugestii, ezit să fiu definitiv, deși aș reduce-o la ultima, precum și la cea care vede în ea cuvântul „a se apropia” - heruvimii sunt „cei care au acces” și, ca atare, sunt păzitorii prezenței divine. Este surprinzător faptul că sunt menționați atât de devreme în Scriptură, și acolo ca și cum ar trebui să fie bine cunoscuți. Se pare că semnificația lor este dezvăluită mai mult prin ceea ce fac decât prin semnificația numelui lor.

[2] Obezile roților erau „înalte și înfricoșătoare” (Ezechiel 1.18). Se poate vedea în aceste roți o descriere a creației vaste și incomensurabile a lui Dumnezeu. Pământul însuși și toate corpurile cerești sunt sferice, iar mișcările lor sunt circulare. Întinderea orbitelor lor este greu de descris în cuvinte pe care mintea noastră limitată le poate înțelege. Orbita Pământului are un diametru de aproape 300 de milioane de kilometri. Pentru Neptun, cea mai îndepărtată planetă din sistemul nostru solar, acesta este de 9 miliarde de kilometri. Dar sistemul solar în ansamblul său are o orbită de dimensiuni neexplorate. Astfel, un sistem după altul se învârtă în jurul unor centre din ce în ce mai noi - roți în roți. Totul se întâmplă într-o armonie perfectă și totul avansează voinea perfectă a Celui care, ca Dumnezeu, este mai presus de toate. În fața acestor imensități, istoria umanității este aproape prea mică pentru a fi remarcată. Ne plecăm, în slăbiciunea noastră neînsemnată, în fața Dumnezeului Atotputernic - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

[3] Originea cuvântului „serafim” este disputată, dar pare clar că are una dintre cele două rădăcini: „a arde” sau „a fi mare, distins”. Dacă luăm primul sens, avem în el o aluzie la focul mistuitor, iar dacă îl luăm pe cel de-al doilea, pare să existe în el ideea de demnitate princiară – „stăpâniri și autorități” (Efeseni 3.10) sau arhangheli (Judecători 9).

[4] În Ezechiel, după cum am văzut, heruvimii sunt în mod deosebit în legătură cu tronul lui Dumnezeu. În capitolul 28 găsim un alt tip de mențiune: „un heruvim ocrotitor” (Ezechiel 28.14). Așa este descris „împăratul Tirului”, simbol al splendorii și puterii acestei lumi și al omului ca stăpânitor al acesteia. Dar, așa cum au arătat și alții, adevăratul domnitor al acestei lumi, „stăpânitorul” ei, este satan (Ioan 14.30), și acest pasaj conține expresii remarcabile care indică demnități și privilegii supraomenești și mai mult decât un simplu caz de om: „Ți s-a înălțat inima din cauza frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea din cauza strălucirii tale” (Ezechiel 28.17). Așa a fost căderea cauzată de mândrie a celui care, ca una dintre cele mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu, ar fi trebuit să fie unit în judecată și stăpânire cu Creatorul său.